

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kulcsár István pártfogó ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dezsényi Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Dezsényi Attila ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 30. napján kelt 69.P.20.604/2016/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 27. sorszám alatt személyesen benyújtott és 32. sorszám alatt joghatályosan előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperes perköltségfizetési kötelezettségét 200.000 (Kettőszázezer) forint plusz áfa összegre leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - az alperesnek 80.000 (Nyolcvanezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A felperest képviselő dr. Kulcsár István pártfogó ügyvéd (fél címe) díját teljes egészében az állam viseli.

A le nem rótt 160.000 (Százhatvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 1/2 arányban tulajdonosa az alperes kezelésében lévő ... szám alatti ingatlannak, ahol életvitelszerűen nem tartózkodik. Az alperes határozata, valamint a kerületi polgármester hozzájárulása alapján a felperesi lakásingatlan ablakai alatt az épület falával párhuzamosan kerekesszékes közlekedésre szolgáló rámpa épült; az ablakok alatti, lejtős tetővel ellátott, fémlemezből készült, lejárásra szolgáló csapóajtók változatlanul fennmaradtak. A rámpa korlátja közvetlenül az aknák elülső oldala előtt fut, azokkal párhuzamosan. Az önkormányzat által meghirdetett pályázat, illetőleg a 2014. április 10-ei közgyűlésen elfogadott alapszabály szerint az alperes abban a lépcsőházban, ahol a felperes lakása is található, három kamerából álló zártláncú

kamerarendszer telepítését vállalta. A ház bejáratától megközelíthető első helyiség, ahonnan a felperesi lakás is nyílik, egy négyzet alakú helyiség. A felperes lakásajtaja feletti sarokban felszerelt kamera fix beállítású, fókuszálásra, irányításra alkalmatlan eszköz. A kameraérzékelő tere a kapubejáró előtt a fogadótérben, a lakásszövetkezet tulajdonát képező területen belüli területeket fogja át, a magánlakások bejáratait nem érinti.

A felperes végleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy a felperes lakásának ajtajától 45 cm-re távműködtetésű, fókuszálható kamerát helyezett el, megsértette a magánélethez, a magánlakáshoz, a személyes adatai védelméhez és képmáshoz fűződő személyiségi jogát, továbbá azzal, hogy a lakása ablakától 20 cm-re rámpát épített, megsértette a magánélethez, a magánlakáshoz, a biztonságos lakhatáshoz és tartózkodáshoz, a személyes adatai védelméhez, valamint a hangfelvételhez való személyiségi jogát. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a kamera leszerelésére, a rámpa elbontására, valamint 2.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Állítása szerint a kamera a lakása bejáratí ajtajára és a bejáratí előtérre fókuszál, annak felszerelése a ház biztonsága szempontjából nem volt szükséges, elegendő lett volna az ajtaja fölé egy úgynevezett álkamerát szerelni. A rámpa kapcsán előadta, hogy arról bárki benézhet a lakásába, bárki bármit bedobhat az ablakán, zavarja a guruló bőröndök zörgése. Utalt arra is, hogy nincs olyan lakója a háznak, aki miatt az akadálymentesítés kiépítése indokolt lett volna. Hivatkozott arra is, hogy a panelház bejáratához vezető lépcsősor jobb oldalán az ő zavarása nélkül is megépülhetett volna a rámpa, az alperest nem kötelezte semmi a kamerák telepítésére és a rámpa építésére. Az alperesnek róttá fel továbbá, hogy két alkalommal betörték a lakásába.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a rámpa közterületen, a lakók egyetértésével, az önkormányzat által biztosított területen létesült. A felperes helyzete nem változott meg, ugyanis a távfűtő berendezéshez való hozzáférést biztosító csapóajtók tetejére felállva ugyanúgy be lehetett tekinteni a felperes ablakán a rámpa építését megelőzően is. A rámpa más irányban nem volt kivitelezhető, a bejárat tengelyében elhelyezve a gyalogosforgalmat, a bejárat túloldalán elhelyezve pedig a személyszállítást akadályozta volna. Hivatkozott arra is, hogy van olyan mozgáskorlátozott lakó, aki használja a rámpát, így az okszerűen épült. A kamera kapcsán állította, hogy az nem fókuszálható és nem irányítható, közvetlenül a felperes ajtaja fölött helyezkedik el abból a célból, hogy a lépcsőház bejáratának forgalmát rögzítse. A felperes sérelemdíj iránti igényét is elutasítani kérte, ugyanis álláspontja szerint jogszabály által megengedett magatartása mellett, felróhatóság hiányában sérelemdíj fizetésére nem kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 300.000 forint plusz áfa összegű perköltséget, rendelkezése szerint a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli. Határozata jogi indokolása szerint a felperes nem igazolta, hogy a rámpa és a kamera felszerelése óta valaha is megfordult volna a saját lakásában, így amennyiben megfelelne a valóságnak, hogy a kamera a felperes lakásának ajtajára fókuszál, a kamera működése akkor is alkalmatlan arra, hogy a felperes által előadott módon megsértse a magánélethez, magánlakáshoz, személyes adatai védelméhez és képmáshoz fűződő jogát, a felperes ugyanis meg sem jelenik az ingatlanában, annak az ajtaját ki sem nyitja. A felperes lakástól való távolléte folytán a kamera nem rögzíthetett olyan képet, amely a felperesnek a lakásában való tartózkodásához, az ott folytatott magánélethez kapcsolódna, a magánélethez való jog sérelme ezért kizárt. A magánlakáshoz való jogot a kamera azért sem sérti, mert azt az alperesi lakásszövetkezet a tagok hozzájárulásával szereltette fel, így a felperes jogainak szükséges és arányos korlátozását jelentené, amennyiben a kamera esetlegesen részben a felperesi ajtóra fókuszálna, vagy alkalmas lenne arra, hogy arra fókuszálható legyen. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes nem kérte sem szemle tartását, sem szakértő kirendelését, ezért valónak fogadta el azon alperesi tényállítást, miszerint a

kamera irányításra és fókuszálásra alkalmatlan, és a közvetlenül az ajtó síkjában felszerelt kamera látószöge a lépcsőházi közös bejáratú ajtót fogja be, nem pedig a felperesi lakásajtót. Megállapítása szerint a rámpa építése önmagában ugyancsak alkalmatlan a felperes személyiségi jogainak megsértésére. Kétségtelen, hogy a mozgáskorlátozottsággal élő lakó szabad mozgáshoz való joga indokolta a rámpa építését, a felperesi jogok esetleges szükségszerű és arányos korlátozását. Az alperes azon állításával szemben, hogy a lépcsőfeljáró jobb oldalán elhelyezendő rámpa a szemétszállítást akadályozta volna, a felperes nem bizonyította, hogy ilyen akadály nem merült fel, így a rámpa megépítésének bizonyított szükségessége mellett kétséges, hogy ilyen akadály felmerült volna. A felperes magánélethez, magánlakáshoz fűződő joga nem szenvedett sérelmet azért sem, mert a rámpa megépítése önmagában nem jelent közvetlen beavatkozást sem a felperes életvitelébe, sem a magánlakása használatába. Utalt arra is, hogy a rámpa megépítése a felperes helyzetét nem tette hátrányosabbá, ugyanis a távfűtő berendezések elérésére szolgáló aknafedelekre állva a felperes lakásába való betekintés lehetősége korábban is fennállt, a rámpaépítés nem járt a felperes biztonságos lakhatáshoz és tartózkodáshoz fűződő jogának sérelmével. A felperes nem is állította, hogy közvetlenül a rámpa megépítése a személyi vagy vagyonbiztonságát veszélyeztette volna. Utalt arra is, hogy a rámpaépítés során nem lehet a személyes adatok védelméhez és hangfelvételhez való jogot megsérteni, az ugyanis nem jár a felperes adatainak kezelésével, sem hangjának bármilyen eszközzel való rögzítésével.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt annak hatályon kívül helyezését kérve. Másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult, és annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a magánélethez, magánlakáshoz, személyes adatai védelméhez és képmáshoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a lakásának ajtajától 45 cm-re távműködtetésű, fókuszálható kamerát helyezett fel, másrészt megsértette a felperes magánlakáshoz fűződő jogát azzal, hogy a lakás ablakától 20 cm-re rámpát épített. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a kamera leszerelésére és a rámpa elbontására, továbbá 2.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Harmadlagosan a perköltségfizetési kötelezettsége 100.000 forint plusz áfa összegre történő leszállítását kérte. Elsődleges kérelmét azzal indokolta, hogy a felperes 19., 21. és 22. sorszámú beadványait az elsőfokú bíróság személyesen kézbesítette az alperes jogi képviselőjének annak ellenére, hogy a Pp. 394/B. § (2) bekezdése alapján az elektronikus út választása esetében az eljárás folyamán a bíróságnak a kapcsolatot a féllel vagy képviselőivel elektronikus úton kell tartania, és valamennyi bírósági iratot elektronikusan kell kézbesítenie a részükre, így a felperes beadványai nem szabályosan kerültek kézbesítésre az alperes jogi képviselőjének, így azokra nyilatkozatot sem tehetett volna a 2016. november 30-án megtartott tárgyaláson. Állítása szerint az elsőfokú bíróságnak a 2016. november 14-én kelt beadványát keresetmódosításnak kellett volna értelmeznie, és amennyiben az pontosításra szorult volna, úgy fel kellett volna erre hívnia. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a fellebbezés lehetősége nélkül utasította el a kérelmet, amely olyan fokú lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet kihirdetése előtt nem biztosított reagálási lehetőséget a felperesnek az alperes 2016. november 30-án tett nyilatkozataira, amivel megsértette a Pp. 3. § (6) bekezdésében előírt kötelezettségét. Másodlagos kérelme kapcsán előadta, hogy a kamera a lakásszövetkezetekről szóló 2004. évi CXV. törvény 14/A. § (4) bekezdése értelmében nem irányulhat tag vagy nem tag tulajdonos tulajdonában álló lakás és nem lakás céljára szolgáló helyiség bejáratára vagy más nyílászárójára, és ez az előírás kifejezetten tiltja a lakásajtó előterének kamerázását; ehhez képest fotókkal dokumentálta, hogy mozgását láthatóan követte a kamera a lakásajtójának közvetlen előterében is. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az alperes nyilatkozata alapján fogadta el bizonyítottan a valótlan tényállást a kamera látószögének fixált állapota vonatkozásában, miközben a felperes fotóit nem vette figyelembe, amelyek egyértelműen, szakértő kirendelése

nélkül is bizonyítják a felperes állításait. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság indítványa ellenére nem kérte be a valóságban felszerelt kamera leírását, a felszerelt kamera végszámláját, a felszerelésre vonatkozó teljesítési igazolást, az alperes bizonyítékként ugyanis egy másik típusú kamera leírását csatolta be, a becsatolt fotókon is látszik, hogy a két kamera körvonalaiban is eltér egymástól. A rámpa építése kapcsán utalt arra, hogy annak építése eredményezte, hogy az ablaka mellett, azzal egy síkban 20 cm-re emberek tartózkodhatnak, és a felperesre nézve sérelmes tevékenységeket folytathatnak. A jövőben bekövetkező lakáshasználat esetén, mivel az alperes általi építészeti átalakításokkal az objektív körülmények megváltoztak, az állandósuló jogsérelmek elkerülhetetlenek. Kiemelte: jelenleg a közlekedés a lakása ablakától 120 cm-re történik, és minden akadály nélkül az ablakok közvetlen közelébe lehet jutni pár lépéssel, míg korábban a lakás ablakaitól 3-4 méterre történt a közlekedés, a sövény, a bokrok, a kerítés az egyszerű megkerülést nem tették lehetővé, legfeljebb a bemászást, így nem felel meg a valóságnak az, hogy a felperes helyzete ne változott volna hátrányosan. Utalt arra is, hogy a ferde feljáró ellenkező irányban történő megépítésének lehetősége köztudott, a környéken több ilyen megépített ferde feljáró rámpa is látható. Utalt arra is, hogy a közös költség mértékének megállapítására, a kamera telepítésére, a ferde rámpa megépítésére vonatkozó határozatok érvénytelenségének megállapítása iránt peres eljárás van folyamatban az alperessel szemben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Utalt arra, hogy a felperes által állított szabálytalan kézbesítéssel az alperes nem szenvedett semmilyen hátrányt, illetőleg arra nem is hivatkozott. További hivatkozása szerint a felperes igazolási kérelmét a Fővárosi Ítéltábla jogerősen elbírálta, azt a jelen fellebbezésben ismételten vitatni nem lehet. Kiemelte: a felperes a jogsértést nem abban látta, hogy a kamera őt az előtérben megfigyelte, hanem abban, hogy a kamera a lakására irányult, ezt az állítását azonban felhívás ellenére sem bizonyította. A fotók alapján nem lehet megállapítani, hogy a kamera mozog, illetőleg két felvételen más-más irányba nézne. A kamera a felszerelése óta az épület bejárati ajtajára van irányítva, és távirányítással az iránya nem változtatható. A kamera típusa kapcsán előadta, hogy minden rendelkezésére álló dokumentumot becsatolt, nem gátolta a felperest semmi abban, hogy a kamera megvizsgálására más módszert indítványozzon, e lehetőséggel azonban nem élt. Az alperes a kamera helyének kiválasztása során a felperesi magánszféra lehető legnagyobb kíméletével járt el, és nem sérti a lakásszövetkezeti törvény felperes által hivatkozott rendelkezését. A rámpa építése kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan döntött, ugyanis maga a felperes is elismerte, hogy őt semmilyen konkrét sérelem nem érte a rámpa építésével összefüggésben. A rámpa építése a felperes állításával szemben nem építési engedély köteles. Nem tartozik jelen perre, hogy a jövőben milyen sérelmek elszenvedését felételezi a felperes, tekintettel arra is, hogy a végrehajtó 2017. március 28-án árverésen értékesítette a lakást. A felperest semmilyen sérelem nem érte, de amennyiben érte is volna, az alperes magatartása akkor sem volt felróható, a lakóközösség és az önkormányzat által támogatott célt valósított meg a biztonsági rendszer kiépítésével, és a rámpa kiépítése is közérdekű célt szolgált. A rámpa más irányban történő megépítése kapcsán fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadottakat, és ismételten utalt arra, hogy a rámpa és az épület között évtizedek óta a föld szintjéből kiemelkedő csapóajtók helyezkednek el, a rámpa megépítésével a felperes helyzete nem vált rosszabbá. A perköltség megállapítása kapcsán ugyancsak az elsőfokú bíróság döntésének helybenhagyását kérte, ugyanis az elsőfokú bíróság az általa becsatolt megbízási szerződés alapján állapította meg az ügyvédi munkadíj összegét.

A felperes fellebbezése kisebb részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges

mértékben feltárta, érdemi döntésével is túlnyomórészt - a felperes perköltségfizetési kötelezettsége összecsúszása megítélése kivételével - egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt utal arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nem volt szükség. Kétségtelen, hogy a Pp. 394/B. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróságnak valamennyi bírósági iratot elektronikusan kellett volna kézbesítenie az alperes részére. Az elektronikus úton történő kapcsolattartásra vonatkozó, az előzőekben idézett szabály annak az elektronikus utat választott félnek az érdekét védi, akinek a részére a bíróság az iratot kézbesíti, ezért az adott esetben a felperes nem hivatkozhat eredménnyel arra, hogy az alperes részére az elsőfokú bíróság nem elektronikus úton kézbesítette a felperes beadványát, különös tekintettel arra, hogy az elektronikus út mellőzését maga az alperes sem kifogásolta.

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pkf.25.572/2017/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését - amellyel a felperesnek a 2016. november 30. napjára kitűzött tárgyalás elmulasztása miatt előterjesztett igazolási kérelmét elutasította - azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az igazolási kérelmet érdemi vizsgálat nélkül tekintette elutasítottnak. A felperes ezért alappal nem hivatkozhat arra, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése azért szükségszerű, mert a 2016. november 30-ai tárgyalást önhibáján kívül mulasztotta el, és ezért nem nyilatkozhatott az alperes tárgyaláson tett előadására.

Az elsőfokú bíróságnak a felperes fellebbezési hivatkozásával szemben nem volt olyan kötelezettsége, amely szerint a felperest a keresete további pontosítására kellett volna felszólítania, a felperes határozott, a bíróság döntésére irányuló kérelmet terjesztett elő, amelyet az elsőfokú bíróság a Pp. 212. § (1) és a Pp. 213. § (1) bekezdéseiben foglaltaknak megfelelően érdemben bírált el, ezért ez okból sem volt szükség az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

A per érdemét tekintve a Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az alperes által telepítette kamerarendszer jogsértő voltának megítélése kapcsán nem annak van jelentősége, hogy a felperest a lakását ténylegesen használja-e, hanem annak, hogy - a felperes fellebbezésben kifejtett érvelésével szemben - a lakásszövetkezetekről szóló 2004. évi CXV. törvény 14/A. § (4) bekezdése azt tiltja, hogy a kamerarendszer a tag vagy nem tag tulajdonos tulajdonában - lakásszövetkezet tulajdonában álló lakás esetén az állandó (időleges) használatában - álló lakás, és nem lakás céljára szolgáló helyiség bejáratára vagy más nyílászárójára irányuljon akkor, ha az a lakásszövetkezet tulajdonában álló épületen, épületrészen vagy területen van elhelyezve, azt azonban nem, hogy a kamerarendszer a lakás előterére irányuljon. A lakásszövetkezetekről szóló 2004. évi CXV. törvény 14/A. § (1) bekezdése ugyanis éppen a lakásszövetkezet tulajdonában álló, közös használatra szolgáló épületrészek, helyiségek és területek - amilyen a felperes lakásának előtere is - megfigyelését szolgáló kamerarendszer telepítését teszi lehetővé. Azt a körülményt, hogy a perbeli kamera az alperes állításával szemben valóban a felperes lakása ajtajára irányítható, a felperes nem igazolta a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt módon; az általa csatolt fényképfelvételek annak megállapítására alkalmatlanok, míg egyéb bizonyítást a felperes felhívás ellenére sem indítványozott, így annak következményét, az adott esetben a kereset elutasítását maga tartozik viselni [Pp. 141. § (6) bekezdés].

A Fővárosi Ítéltábla emellett rámutat arra is, hogy a felperes semmilyen olyan konkrét körülményt nem állított, illetőleg igazolt az alperes által telepített kamerával összefüggésben, amely sértette volna a magánélethez, magánlakáshoz, személyes adatai védelméhez és képmáshoz fűződő személyiségi jogát.

A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben önmagában a rámpa építése - amelynek szükségességét az alperes megfelelően igazolt a perben - sem sérti a felperes személyiségi jogait, a felperes pusztán felvetette annak lehetőségét, hogy milyen jogsértő magatartások megvalósítását segítheti elő a rámpa, azonban olyan konkrét jogsértést nem is állított, azzal kapcsolatos tényeket nem adott elő, amelyek alkalmasak lennének a felperes magánlakáshoz fűződő joga megsértésének megállapítására.

Minderre tekintettel az volt megállapítható, hogy az alperes részéről nem valósult meg olyan magatartás, amely a felperes fellebbezésben megjelölt személyiségi jogainak sérelmével járt volna, nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor úgy határozott, hogy ezért sem a jogsértés megállapításának, sem a Ptk. 2:52. §-a szerinti jogkövetkezmény alkalmazásának nincs helye.

A következők szerint részben megalapozott a felperes perköltségfizetési kötelezettséggel kapcsolatos fellebbezése.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pervesztes felet a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj összegének megfizetésére. Míg a (2) bekezdés kimondja: az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.

E jogszabályi rendelkezésekből következően az elsőfokú bírósági eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj pervesztes felet terhelő összegének megállapítása során nem kizárólag a pertárgy értékének van jelentősége. Az ügyvédi munkadíj összegének megállapítása során - az adott eljáráshoz igazodva - értékelni kell a jogvita bonyolultságát, a képviseleti munka szakmai nehézségét, az előkészítő munkát, a beadványok, a tárgyalások számát, terjedelmét, időigényét, az ügyvédi munkának a célszerű pervitelben és az ügy lényegre törő és ésszerű időn belül történő elbírálásában való közrehatását, valamint a hasonló ügyekben elfogadott ügyvédi munkadíjak mértékét. Az ügyvédi munkadíj összecszerúségének megállapítása során ezért nem hagyható figyelmen kívül az alperesi jogi képviselő által ténylegesen kifejtett jogi képviseleti tevékenység. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felperes terhére - az alperes által csatolt megbízási szerződés alapján - az ügyvédi munkadíj összegét eltúlzott mértékben állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla ezért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a felperes terhére megállapított ügyvédi munkadíjat 200.000 forint plusz áfa összegre leszállította.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében - az előzőek szerinti pontosított indokolással - azt helybenhagyta.

A felperes a túlnyomórészt sikertelen fellebbezése következményeként köteles a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperes részére jogi képviselote ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - az ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére. A túlnyomórészt eredménytelen fellebbezés indokolja annak megállapítását, hogy a felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam köteles viselni a felperes jogi képviselotét ellátó ügyvéd pártfogó ügyvédi díját [Pp. 87. § (2) bekezdés] is.

A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a szerint a felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2017. május 23.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.
bíró